

Marton Árpád

Korona-ucca 25.

Csak egyszer jártam ott.
Emlék, legenda mégis oly sok
fúzi lelkem a régi lakhoz:
sosem látott falakhoz
tapadt ősrégi álmok.
Hőségben kerti délutánok.
A nagyebédlő fája ében.
Csobogás a vízmedencében.
Leánder dézsaszám a gangon,
valcer sápadt zongorahangon,
szökdécselés a lépcsőn,
búcsú az ablaknál, de későn –
és hány halál... A ház falán:
áttetsző máriaüvegen,
szemem előtt zajlik a sok történet,
melyet az idő régen semmivé tett,
de – hű emlék-cseléd – elevenít a lélek.
Vakult tükörben elporladt remények,
ezüsttálcán ünnepi sütemények,
ajakmeleg párája húlt poháron,
térzene meissení levesestálon,
s a vasárnapi tyúkleves gőzéből
énem mélye támad föl múlt ködéből.
Varázsszikrák eltűnt karácsonyfákról,
vaníliás cukor farsangi fánkról,
ragaszkodás, aggódás, mennyi féltés,
elhallgatott bánat, bizakodás és
konok nemetmondás a sorsra.
Akárcsak sárgult palackposta:
e porladó emlékek szíven ütnek.
Talán mindegyikünknek
lelkében áll egy régi ház.
Szívünk házirendjére ő vigyáz,
döngesse kapuit bár vész s a gyász:
csukott spalettákkal, konokon várja,
hogyan elnyelje az alkony óceánja.
Hogy benne jártam, semmi ék
nem élesztette régi életét:
sem függöny, sem lakk, semmi perzsa.
Kopáran kongott, mint kifosztott herma.
És mégis. Megbabonázottan álltam
a múlt rozsdasikolyos kapujában.
Hány szépiaszín álom éledt régi képen,

titkos álmok nyögtek a padlóeresztékben,
és ereklyévé szentült mennyi sok lom:
árnyakból éledező régi otthon,
reménysugár, jelzőfény annyi poklon.
Egy régi-régi ház a lélek mélyén,
kaszokódó a létnek meredélyén,
hol őseink ábrándjaiban laktunk
s ha összedől, hát mi is véle omlunk.

Frimmel Gyula: Reneszánsz fénykép

